

Énekek: 5,1-3 236,1 236,2-7 474 264

Lekció: 2M 17 – Mózes vizet fakaszt a sziklából. Izráel legyőzi Amálékot

1 Ezután útnak indult Izráel fiainak egész közössége a Szín-pusztából, és ment táborhelyről táborhelyre az Úr parancsa szerint. Tábort ütöttek Refidimben, de nem volt ivóvíze a népnek. **2** A nép ismét perlekedni kezdett Mózesrel, és azt mondta: Adj nekünk vizet, hogy ihassunk! Mózes pedig így felelt nekik: Miért perlekedtek velem? Miért kísértitek az Urat? **3** De a nép vízre szomjazott, ezért tovább zúgolódott ott a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Hát azért hoztál ki bennünket Egyiptomból, hogy szomjan pusztíts minket gyermekeinkkel és jószágainkkal együtt?! **4** Ekkor Mózes segítségért kiáltott az Úrhoz. Ezt mondta: Mit csináljak ezzel a néppel? Kis híja, hogy meg nem köveznek! **5** Az Úr pedig így szólt Mózeshez: Menj végig a nép előtt, és végy magadhoz néhányat Izráel vénei közül! Vedd kezébe botodat, amellyel a Nílusra ütöttél, és menj! **6** Én majd ott állok előtted a sziklán, a Hóreb. Üss a sziklára! Víz fakad belőle, és ihat a nép. Mózes így cselekedett Izráel vénei előtt. **7** Azután elnevezte azt a helyet Massának és Meribának, Izráel fiainak perlekedése miatt, és mert így kísértették az Urat: Közöttünk van-e az Úr vagy sem?

8 Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refidimben. **9** Akkor ezt mondta Mózes Józsuénak: Válassz ki férfiakat közülünk, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal! Én pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz. **10** Józsué úgy cselekedett, ahogyan Mózes mondta neki, és megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére. **11** És az történt, hogy valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izráel volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálék volt az erősebb. **12 De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült. Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amarról, úgyhogy a két keze fölemelve maradt napnyugtáig. **13** Így győzte le Józsué fegyverrel Amálékot és annak hadinépét. **14** Akkor így szólt az Úr Mózeshez: Írd meg ezt a dolgot emlékeztetőül egy könyvben, és vésd jól Józsué emlékezetébe! Mert Amáléknak még az emlékét is eltörlöm majd az ég alól! **15** Mózes akkor oltárt épített, és így nevezte el: Az Úr az én hadijelvényem. **16** És így szólt: Mivel kezét emelt az Úr trónusára, harcolni fog Amálék ellen az Úr nemzedékről nemzedékre.**

„De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült. Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amarról, úgyhogy a két keze fölemelve maradt napnyugtáig. Így győzte le Józsué fegyverrel Amálékot és annak hadinépét”. (2M 17,12-13)

Az Úr tíz csapás után hozta ki népét erős kézzel és hatalmas karral Egyiptomból. Előttük ment, nappal felhőben, éjjel tűzoszlopban. Hogyan kerültek a pusztába? „Isten nem a filiszteusok országa felé vezette őket, bár arra közelebb lett volna. Isten ugyanis azt gondolta: Nehogy megbánja a nép a dolgot, ha harcot lát, és visszatérjen Egyiptomba! Ezért kerülő úton vezette Isten a népet, a Vörös-tenger felé a pusztán át” (13,17-18). Nem a jól ismert karavánutakon, hanem teljesen külön, **kerülő úton mentek**. Így

jutottak el a Vörös tengerhez, és tapasztaltak ott újabb szabadítást: „**Az Úr harcol értetek, ti pedig vesztet legyetek**” (2M14,14). Tényleg a maguk részéről harc nélkül szabadultak meg az üldöző egyiptomiaktól. Az Úr harcolt értük. Amikor átkeltek a tengeren, ezzel Isten mintegy felégette utánuk a hidakat, mert aki Vele elindult, az tegye annak tudatában, hogy számára nincs visszaút.

Kezdetét vette az új életük. **Az új kezdet** sosem könnyű, hiszen tele van addig nem tapasztalt, ismeretlen helyzettel. Kérdés, hogyan éljük meg ezeket. Izráel fiai rögtön az elején zúgolódva élték meg, mindjárt pánikba estek és elkeseredtek, amint nehézség támadt. Először keserű volt a víz, aztán nem volt mit enni, majd újra nem volt vize a népnek – hát zúgolódtak. Pl. itt Refidimben is, csaknem megkövezték Mózeszt. És a **tömeghisztéria** ilyenkor nagyon jól működik, hamar magával ragad másokat és csatlakozik az elégedetlenkedő lázadókhoz az is, akinek egyébként nem volt ilyen szándéka. Csaknem Mózes is így járna, **de ő segítségért kiált az Úrhoz.**

Kedves Testvéreim! Csak imádsággal lehet elhárítani, kivédeni ezeket a támadásokat és megmaradni az Úr által kijelölt úton. És azokat, akik kísértették Istent, hogy köztünk van-e az Úr vagy sem, azokat ő maga szereli le. De Isten módszere nem az, hogy *ha ezek annyira félnek a nehéz helyzetektől, akkor megkímélem őket tőlük*. Ilyet csak az elfogult, beteg szeretet tesz. A féltő szeretet nem ilyen minden nehézségtől megkímélő szeretet, mert ezzel ártana. Ellenkezőleg, **Isten újabb nehézséget enged meg**, hogy Izráel fiai bátorodjanak és edződjenek a Vele való megtapasztalások által.

Ekkor történik az a váratlan helyzet, hogy megtámadják őket az amálekíták. Most sem a támadó szerepében van Izráel, azonban kell védekeznie. **Isten népe vagy gyermeke ne támadjon meg másokat, de ha őt támadják, tudjon védekezni.** Amálek egy nomád rabló nép volt, amely megtámadta és fosztogatta a pusztában az átutazókat. Izráel pedig nem volt egy katonanemzet, sőt hadserege sem volt, kiképzésben sem részesült, hiszen éppen csak szabadult a rabszolgaságból. Most azonban harcolnia kell, mert megtámadták.

A Szentírásban itt találkozunk először **Józsué** nevével, akit Mózes bíz meg, hogy válasszon ki embereket és vezesse őket harcra Amálek ellen. De Mózes sem tétlen, az ő dolga, amit kitartóan tesz is, hogy imádkozzék a küzdő seregért, azért, hogy Isten adjon nekik győzelmet, mert csak Ő adhat.

Van, amikor nem is olyan könnyű kimondani, eldönteni, hogy **melyik a könnyebb, elmenni és harcolni** a veszélyes helyzetben, **vagy imádkozni** a harcolókért? Józsuéként a csapat élére állni, vagy Mózesként feltartott kézzel maradni az Úr előtt? Ugyanis mind a kettő nehéz és **mind a kettőre szükség van.** Látjuk az ütközet leírásából, hogy mennyire ettől függött a csata aktuális állapota majd kimenetele. Mózes, kezében az Úr botjával, felemelt és kinyújtott kézzel áll az Úr előtt. Mint aki kér, és készen várja, hogy átvegye Istentől azt, amit ad. Ez gyakori testtartás volt imádság közben. Itt, az adott helyzetben **mintha Isten erejét**

összpontosította volna Izráel seregére, amikor ott halom tetején imádkozott. Mert ilyen erő az imádság.

De Mózes karjai elfáradtak, ami, ha belegondolunk, teljesen érthető. Viszont, amint leeresztette a karját, az amálekíták kerültek előnyösebb helyzetbe. Ez a tény arra ösztönözte őt, hogy újra felemelje a kezét. És ehhez már segítségre volt szüksége. Mózes felismerte, hogy ez egyedül nem megy. **Egyedül nem lehet** harcolni, imádkozni és abban kitartani. De ez **nem is egyetlen ember harca**. Így kerül melléje Áron és Húr, akik Mózeszt leültetik egy kőre, és maguk tartják felemelve a karjait egészen estig, tehát a nap végéig, amíg Izráel fiai teljes győzelmet nem aratnak Amálek felett. És bár Józsué és emberei **lent harcoltak, a csata ott fent a halmon dőlt el, ahol Mózes imádkozott**.

Isten pedig ilyen módon is neveli, erősíti a népét, amely lelkileg még nagyon járatlan volt az Ő követésében. De most boldog megtapasztalása lehet, hogy ilyen élethelyzetben is **szabadító Isten** az Úr. Hatalmasabb a támadóknál. Valóban tény és igaz, amiről Jakab apostol így ír: *„nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének”* (Jak 5,16). Egy lelki ének pedig ezt az igazságot így fogalmazza meg: *Térdelj le, mert csak az győz, ki térdén állva küzd*. Ebben benne van, hogy az imádkozás az kemény harc, küzdelem, és teljes odaadással, bevetéssel az igazi.

Kedves Testvéreim! Amikor ma ezzel a történettel találkozunk, akkor Isten igéjének a fényében jó átgondolni, **hogyan éljük meg mi a harcainkat**, akár rólunk, akár szeretteinkről vagy közösségünkéről van szó? Egyáltalán, **hol keressük a bajban a segítséget?** Mert sokszor bizony nem is olyan természetes, hogy az első gondolatunk a fölfelé kiáltás, az Úrhoz fordulás, hanem akár a zúgolódás vagy kétségbeesés, netán emberi megoldások keresése.

Példa előttünk **Mózes határozott hite és bizalma** Isten iránt. Mi bizony olykor egy csomó más kudarcos próbálkozás után jutunk el oda, hogy leboruljunk és végre Isten elé tárjuk helyzetünket. Pedig annyira méltatlan dolog a részünkről, hogy sokszor úgy tekintünk rá, mint a **szalmaszálra**, amelybe a legvégső próbálkozásként kapaszkodik az ember, ha már semmi más nem segít. És bizony, nem a szalmaszál, hanem **az élő Isten tart meg**.

Ugyancsak megvizsgálhatjuk azt a kérdést is, hogy **mit jelent nekünk az „Áronok és Húrok” jelenléte**. Tudjuk-e mekkora érték, amikor vannak, akik értünk vagy velünk imádkoznak, akik támogatnak és erősítenek, amikor meglankadunk? *„Ezért tehát a lankadt kezeket és a megroskadt térdeket erősítsétek meg...”* (Zsid 12,12) Megbecsüljük-e az ilyen lelki testvéreket, társakat? Szeretetükért vajon imádkozó szeretettel vagyunk-e irántuk?

És fordított irányban is érvényes a kérdés: **Tudunk-e ilyen „Áronok és Húrok” lenni**, amikor oda kell állni valaki mellé és erősíteni kell őt? Nem is olyan egyszerű ez, mert esetleg félre kell tenni emiatt valamit, vagy akár minden mást. Hiszen, ha az ember belekerült, akkor már nem lehet csak úgy akármikor kiszállni a csapatból, hanem kitartásra van szükség végig.

Az életünk sok területe gyakori támadásnak van kitéve. Ezt nehezen viseljük, pedig mondhatnánk, hogy ez a „**normális**” helyzet. Fel kell készülni, hogy van egy ellenségünk, aki nem nézi jó szemmel, ha zavartalan az örömünk, ha jó az Istennel való kapcsolatunk, ha növekedést, áldást tapasztalunk. **A sátán támad.** Hitünkben, bizonyosságunkban, szeretteink, gyermekeink, családjaink, gyülekezetünk életében jelentkező próbák, kísértések által vagy a velük levő kapcsolatunkban is. És **felelősségünk**, hogy segítsük őket, harcoljunk értük. Sokszor magunk is úgy mondjuk, hogy „**csak**” **imádkozni tudunk** egy-egy helyzetben. De ez a „csak” nagyon fontos és nagyon sokat jelent, ha komolyan vesszük.

Kedves Testvéreim! Az imádság tehát egy nagyon **komoly és hatékony fegyver. Tudjuk-e ezt, használjuk-e?** Vagy maradunk **egyéb fegyvereknél**, mint a nyelv, a szúrós tekintet – amelyekkel lehet, hogy inkább ártunk? Bizony, arra buzdít ma az ige minket, hogy **emeljük fel kezünket és szívünket Istenhez, amikor harcot látunk, vagy harcban állunk** magunk is. Szülőként, nagyszülőként, házastársként, testvérként, barátként, szolgálattevőként. Nem kell tétlenül néznünk vagy elszenvednünk a támadást. Nem mi döntjük el, de sok múlik rajtunk is, hogy bízunk-e Benne. Viszont **szabad hinnünk Istennek** abban a bátorításában, amit a mai igén keresztül is ad, hogy ahol ketten vagy hárman együtt vannak az Ő nevében, mint itt imádságban, Ő ott van... Lehet és jó imádkozni, kitartóan. **Álljunk oda egymás mellé és együtt, egymásért az Úr elé**, akármilyen fárasztó és kimerítő is ez a harc. Tekintsünk fel hittel Őrá. *Ámen*